

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 1919, sp. zn. Kr II 10/19

Číslo: 25/1919

Právní věta:

Veřejný úředník, jenž v době mezi formálním započatím a ukončením úředního jednání z něho odbočil nebo je, byť i ne formálně, přerušil, není pro tento čas ve výkonu úřadu a účasten ochrany § 153 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 18.03.1919

Spisová značka: Kr II 10/19

Číslo rozhodnutí: 25

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Obžalovanému klade naříkaný rozsudek za vinu, že dne 4. září 1917 úmyslně lehce ublížil na těle vrchnímu posunovači státních drah Karlu St., tedy veřejnému úředníku, když vykonával své povolání, kopnuv ho obutou nohou do tváře a způsobiv mu tím na ní zhmožděninu a odřeninou, a že tím spáchal zločin dle § 153 tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu vyžaduje v rámci přítomného případu, aby byl pachatel úmyslně, byť i jen lehce, na těle poškodil veřejného úředníka vykonávajícího své povolání nebo pro vykonávání jeho. Ve směru tom rozsudek především dovozuje, že nutno St. pokládati za veřejného úředníka ve smyslu § 101 tr. zák., a zjišťuje dále, že obžalovaný věděl, že St. konal právě svoji službu jakožto železniční posunovač. Námitky obžalovaného, že nebyl St. oprávněn vstoupit při posunování na lokomotivu, dotýká se rozsudek slovy, že by okolnost ta ničeho neměnila na povaze St. jakožto úředníka službu svou vykonávajícího. Náhled tento je ve shodě se stanoviskem zaujatým soudem nalézacím při hlavním přelíčení, kde návrh obhájcův, aby slyšen byl znalec o tom, že beze svolení personálu lokomotivy nesmí nikdo na parostroj vkročiti a že každý je povinen na vyzvání personálu lokomotivy z ní se vzdáliti, zamítnut byl jakožto úplně irrelevantní. Pro zamítnutí tohoto návrhu stěžuje si obžalovaný ve zmatečné stížnosti z důvodů zmatečnosti dle § 281 č. 4 tr. ř., zastávaje zároveň s hlediska důvodu zmatečnosti dle § 281 č. 9 lit. a) tr. ř. stanovisko, že St. v době zranění svého nebyl ve výkonu své služby, vybočiv z něho tím, že se strojvůdcem dal se do hádky ve zcela soukromé záležitosti. V zásadě dostává se zvýšené ochrany § 153 tr. zák. veřejnému úředníku jednak oproti všem útokům na jeho tělesnou integritu, jež jsou ve věcné, příčinné spojitosti s vykonáváním jeho povolání, kde tedy vykonávání toto bylo podnětem, z něhož pachatel veřejného

úředníka na těle, byť i jen lehce, zranil, jednak po celou dobu nepřetržitého vykonávání jeho povolání, bez ohledu na to, bylo-li vykonávání to podnětem k útoku na tělesnou integritu úředníkovu. Poněvadž však povolání své vykonává úředník, činí-li, co mu káže nebo dovoluje jeho úřední povinnost, kdežto naopak veřejný úředník, jestliže a pokud odchýlil se od dráhy vykázané mu povinnostmi jeho povolání, nemůže již ani pro svou osobu ani s hlediska státní autority a veřejného pořádku dovolávati se zvláštní ochrany zákona, poněvadž jednání vypadající z rámce plnění povinností nespadá již pod pojem vykonávání povolání nebo služby, jest zřejmo, že možnost použití § 153 tr. zák. předpokládá v každém jednotlivém případě, aby bylo zjištěno, že útok na tělesnou integritu úředníkovu, stal se nejen v době mezi formálním započtím a formálním zakončením úředního jednání, nýbrž i, že z něho nebylo právě v době útoku vybočeno, že nebyl přerušen, byť i ne formálně, tož přece věcně.